

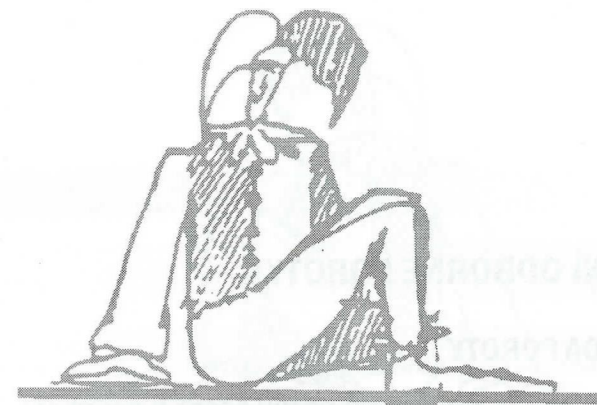

Divadelní Třebíč 2004

XIII. národní přehlídka
amatérského činoherního
a hudebního divadla

Malovaný dům v Třebíči

XIII. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

FEMAD Poděbrady – Divadelní Třebíč

DIVADELNÍ TŘEBÍČ

19. – 23. května 2004

Z pověření Ministerstva kultury České republiky pořádá:

Informační a poradenské středisko pro místní kulturu

– útvar ARTAMA Praha

ve spolupráci s Městem Třebíč

Spolupřatel:

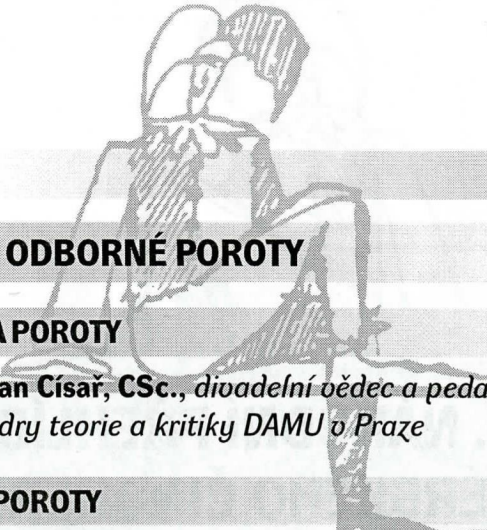
Svaz českých divadelních ochotníků se sídlem v Praze

Hlavní organizátoři:

Kulturní, vzdělávací a informační zařízení Třebíč

OS - Divadelní spolek, dramatický klub Třebíč

» SLOŽENÍ ODBORNÉ POROTY

» PŘEDSEDA POROTY

Prof. PhDr. Jan Císař, CSc., divadelní vědec a pedagog,
vedoucí katedry teorie a kritiky DAMU v Praze

» ČLENOVÉ POROTY

Mgr. Alena Exnarová, divadelní vědec, ředitelka Muzea loutkářských kultur v Chrudimi

PhDr. Aleš Bergman, divadelní vědec, režisér a pedagog
DAMU v Praze

Rudolf Felzmann, divadelní režisér, Ústí nad Labem

MgA. Jakub Korčák, divadelní režisér, studijní proděkan
a pedagog katedry činoherního divadla DAMU v Praze

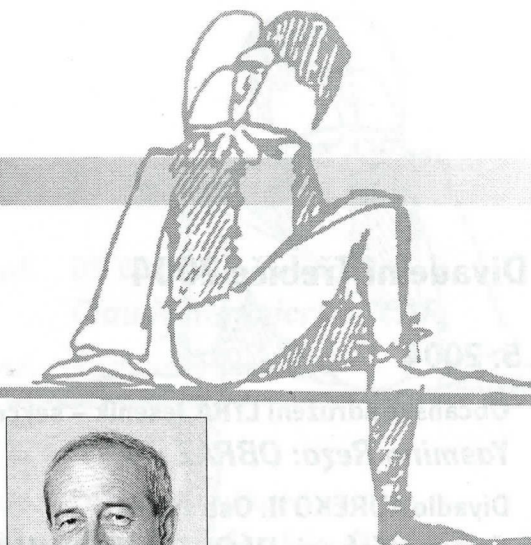
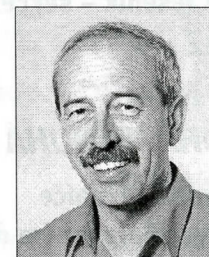
Mgr. Pavel Purkrábek, scénograf, Praha

Mgr. Milan Schejbal, režisér a umělecký šéf Divadla ABC v Praze

Mgr. Vladimír Zajíc, migrující dramaturg, Hradec Králové

» TAJEMNICE POROTY

Simona Bezoušková, odborná pracovnice pro amatérské divadlo
IPOS-ARTAMA Praha

Při přípravě I. ročníku Národní přehlídky českého amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebíč v roce 1992 nikdo z tehdejších pořadatelů netušil, jak dlouhou a slavnou tradici zahajuje. Během dvanácti let se festivalu nejenže podařilo vyrůst z dětských střevíčků, ale i dozrát a pevně zakotvit ve světě amatérského divadelního žánru. Již potřinácté tedy město Třebíč v nejkrásnějším měsíci roku otevírá své pomyslné brány amatérským kumštýřům, přijíždějícím ze všech koutů země, aby společně s pořadateli posunuli úroveň českého „divadlení“ zase o kousek dál.

Přeji tedy všem účastníkům, soutěžícím souborům, porotě, organizátorům i divákům ať se jim to i letos podaří. Ať je ta třináctka v letošním názvu opravdu šťastná!

Miloš Mašek
starosta města Třebíče

• **Program Divadelní Třebíče 2004**

• **Středa 19. 5. 2004**

- 10.00 hod. Občanské sdružení LYRA Jeseník – sekce Jirka
Yasmina Reza: OBRAZ
- 13.30 hod. Divadlo AUREKO II. Ostrava
George Tabori: DLOUHÁ, DLOUHÁ CESTA
- 15.30 hod. Slavnostní zahájení Divadelní Třebíče
a přivítání hostů a poroty v Malovaném domě
- 18.00 hod. Rozborový seminář
- 20.00 hod. Divadlo DOSTAVNÍK Přerov
Vlasta Hartlová: TO NEŘEŠ!!
- volně na motivy R. Cooneyho
- 23.00 hod. Rozborový seminář

• **Čtvrtek 20. 5. 2004**

- 10.00 hod. Divadlo ESENCE Praha
Carlo Gozzi: ZELENÁVÝ PTÁČEK
- 13.00 hod. Rozborový seminář
- 14.30 hod. Divadlo DE FACTO MIMO Jihlava
Ota Ornest: JÁ MĚLA HEZKEJ ŽIVOT, PANE
- 16.30 hod. Rozborový seminář

19.30 hod. DS VOJAN Libice nad Cidlinou
Claude Magnier: OSCAR

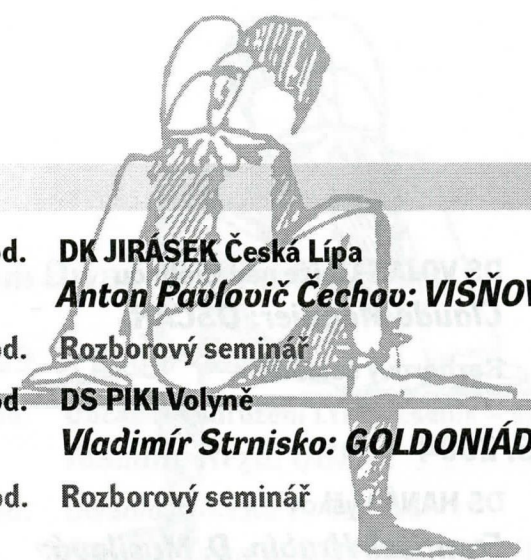
21.40 hod. Rozborový seminář

• **Pátek 21. 5. 2004**

- 10.00 hod. DS HANÁ Vyškov
František Hrubín, D. Musilová:
ROMANCE PRO KŘÍDLOVKU
- 13.00 hod. Rozborový seminář
- 14.30 hod. Divadlo bez zákulisí Sokolov
Eugène Ionesco: PLEŠATÁ ZPĚVAČKA
- 19.30 hod. DOSPĚLÁ EMBRYA Divadla Jesličky Hradec Králové
Josef Škvorecký, Jan Dvořák:
HOŘKEJ. OPRAVDU HOŘKEJ...
- 22.00 hod. Rozborový seminář

• **Sobota 22. 5. 2004**

- 10.00 hod. ŠUMAVSKÝ OCHOTNICKÝ SPOLEK – ŠOS Prachatice
Jan Kraus: PROTI VĚTRU (NAHNILIČKO)
- 14.00 hod. Rozborový seminář

15.00 hod. **DK JIRÁSEK** Česká Lípa
Anton Pavlovič Čechov: VIŠŇOVÝ SAD

19.00 hod. Rozborový seminář

20.00 hod. **DS PIKI** Volyně
Vladimír Strnisko: GOLDONIÁDA

22.10 hod. Rozborový seminář

• **Neděle 23. 5. 2004**

10.00 hod. **Host přehlídky**
DS PÔTOŇ – Slovenské pohronske javisko pri MSK
a **OZ Pôtoň Levice**
Kalinka Búr: UBU
- volně na motivy A. Jarryho

11.30 hod. **Slavnostní zakončení Divadelní Třebíče**
a celé **Národní přehlídky amatérského činoherního**
a **hudebního divadla**
FEMAD Poděbrady – Divadelní Třebíč
s předáním ocenění a vyhlášením výsledků,
včetně návrhů pro **Jiráskův Hronov 2004**

12.30 hod. **Závěrečné setkání účastníků přehlídky**
Nové divadlo

*Všechna představení Divadelní Třebíče se uskuteční ve velkém sále
Národního domu v Třebíči.*

*Všechny rozborové semináře proběhnou v malém sále
Národního domu v Třebíči.*

DS LYRA Jeseník – sekce JIRKA

Yasmina Reza

OBRAZ

Režie: Pes Jirka
Scéna: Iva Štětková
Zvuk: Hanz Chovanec
Náповěda: Hanz Chovanec

Osoby a obsazení

Marek Jiří Chovanec
Boris Jiří Jezerský
Ivan Jiří Kostelníák

Středa 19. května 2004 v 10 hod.

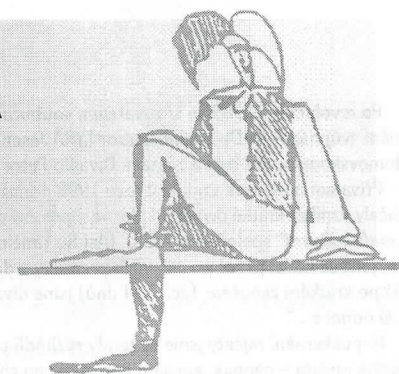
Délka představení 90 minut

SLOVO O SOUBORU

První nesmělé pokusy o založení souboru se datují do roku 1965 – 1966. Po téměř desetileté pauze dochází k obnově činnosti v roce 1976. Skupina nadšenců si dala název Divadelní studio a působila pod ZV ROH Podnikového ředitelství Rudné doly Jeseník.

Soubor za dobu své existence uvedl mj. tyto hry:

r. 1994	L. Liberdová	Královna z talismanu
r. 1995	J. Josefíková	KATASTROFA letu KC 135, aneb asi jsme spadli
	J. Bourek	Plakala princezna Květinka, plakala
r. 1996	A. Casona	Stromy umírají vstoj
r. 1997	O. Daněk	Sklenka krétského vína
r. 1998	Aldo de Benedetti	Milostné dostaveníčko
	H. Lisická, M. Bourek	Ženich pro čertici
r. 1999	J. Hubač	Dům na nebesích
r. 2000	R. Dubanský	Fet (uvedeno na ZLOM VAZ po I.)

Po revoluci v r. 1989 se zřizovatelem souboru stala Městská kulturní zařízení Jeseník. V r. 1996 soubor změnil svůj název na Divadelní soubor LYRA Jeseník a v r. 1999 se ustavuje jako občanské sdružení. Jeho domovskou scénou bylo a zůstává Divadlo Petra Bezruče v Jeseníku.

Přívalem nové krve vznikla v roce 1998 odnož DS Lyra Jeseník – SEKCE JIRKA. Pod vedením psa Jirky začaly vznikat krátké divadelní alotrie a pokusy o pouliční divadlo. První veřejné vystoupení s Jesenickou „multikulturní“ společností A.S.U. (Asi Su Umělec) nám dodalo odvahy a po úspěšném náboru dalších herců, jenž se konal právě po oslavách premiéry v domovském restaurantu, jsme se vrhli na ucelenější témata. Již po krátkém zkoušení (cca 364 dnů) jsme divákům představili absurdní komedii Alana Ayckbourny „Jó vánoce...“

Neposkvrnění rajčaty jsme se tehdy rozhodli pokračovat dále a výsledkem je představení Přehrada. Opět žádná rajčata – naopak, ani sám pan autor po zhlédnutí neupadl do kómatu. A tak zcela proti rčení našich babiček: „Sedávej panenku v koutě, budeš-li hodná najdou tě“ jsme ještě více povystrčili růžky a od dubna si hrajeme s komedií Yasmíny Rezy – Obraz.

V současné době má Sekce Jirka 7 členů a doufejme, že to režisér s námi ještě vydrží a nadále na nás bude jako pes.

SLOVO O AUTORCE A HŘE

Autorka hry Obraz, 38letá francouzská dramatička **Yasmina Reza**, začínala jako herečka a až za nějaký čas sama začala psát. Námět hry Obraz jí přinesl sám život, a to když si její známý lékař – dermatolog – koupil za hromadu peněz monochromatický obraz současného francouzského malíře. Kolem této události Reza vytvořila příběh tří přátel: lékaře Borise, inženýra Marka a zaměstnance papírnictví Ivana.

Mezi postavami dochází k vážnému konfliktu, který odhaluje dlouho skryvané pocity. Bouřlivé slovní střety jsou chvílemi komické a někdy dokonce nesmyslné, když třeba dojde na věčné téma „co je a co není umění“.

Text do jisté míry nebanálně vypráví a ukazuje na stereotypy: psychoanalytik – idiot, tchýně – megera, snob – misantrop, cholerik – sobec.

No a snad závěrem:

Vydrží čtrnáctileté přátelství tuto náročnou zkoušku?!?

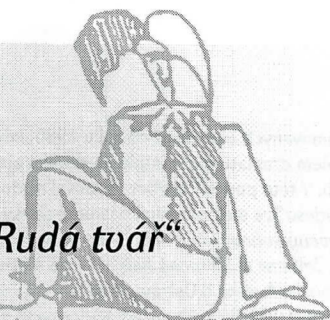

Divadlo Aureko II Ostrava

na motivy židovského westernu

George Taboriho „Bílý muž a Rudá tvář“

DLOUHÁ, DLOUHÁ CESTA.....

Překlad:

Josef Balvín

Úprava:

Zuzana Vobecká a René Šmotek

Dramaturgická spolupráce:

Antonín Dvořák

Výprava:

Kateřina Kazická

Hudba:

Vladislav Georgiev

Režie:

René Šmotek j.h.

Asistent režie:

Zuzana Vobecká, Lea Dokupilová,
Dušan Zakopal, Pavel Gajdoš,
Antonín Dvořák, Petr Repčík
a někdy taky všichni najednou

Osoby a obsazení

Rút

Lea Dokupilová

Weisman

Dušan Zakopal

Rudá tvář

Pavel Gajdoš

Lovec

Petr Repčík nebo Petr Böhm

Středa 19. května 2004 v 13.30 hod.

Délka představení 80 minut

SLOVO O SOUBORU

Soubor AUREKO vznikl v roce 1976 z iniciativy lidí z klubu tzv. „autorů v povijanu“ (Klub Domu kultury Vítkovice), který sdružoval mladé a začínající básníky a literáty. Původně tedy AUTorský RECitační KOLEktiv se zpočátku při svých inscenacích orientoval na poetické texty – básně i prózu

renomovaných autorů, až do roku 1980, kdy se ustálila členská základna.

Cílem dramaturgie se stalo především autorské zpracování různých literárních příběhů i dramatických textů. V této podobě soubor existoval až do roku 1990 a lze vzpomenout mj. na inscenace „*Potlesk pro Herodesa*“ ze stejnojmenné básnické sbírky J. Hanzlíka, „*Komediant*“ na motivy prózy M. V. Kratochvíla, „*Červený kohout letí k nebi*“ – zpracování románu M. Bulatoviče, „*Fera*“ – dramatizace básně Cawdor od T. Jefferse a „*Červená knížka*“ – na motivy novely A. Berkové.

Divadlo Aureko II Ostrava vzniklo v současné podobě v roce 1996 a dalo si do vínku pokračování dramaturgických cílů svého předchůdce např. v inscenaci hříčky „*Bezbranné stvoření*“ N. Simona (premiéra 1996) a přidalo se také inscenování vlastních autorských nápadů a textů, např. inscenace uvedené pod názvem „*Andělů na zem spadlých*“ (premiéra 1997), a „*Parádně vyleštěná klika*“ (premiéra 2002).

Divadlo nemá v současné době stálou scénu, v tomto směru dobře spolupracuje s profesionální Komorou scénou Aréna na Masarykově náměstí v Ostravě, kde většinou své hry uvádí. Soubor má výhodu v tom, že jej tvoří kvalitní herci, z nichž někteří pracují na profesionální úrovni i v jiných divadlech a divadelních společnostech.

Na kvalitu interpretace a hereckých výkonů byl v Aureku již od jeho počátku (v minulém století) kladen velký důraz a ze souboru se rekrutovala řada dnes již profesionálních herců i režisérů.

V současné době má Aureko na repertoáru dvě inscenace (Parádně vyleštěná klika a Dlouhá, dlouhá cesta), s další autorskou inscenací se začne potýkat na zkouškách od září 2004. *Zuzana Vobecká*

SLOVO O AUTOROVÍ

George Tabori se narodil 24. 5. 1914 v Budapešti. V roce 1936 emigroval do Londýna. Od konce čtyřicátých let pracoval jako scenárista pro Hollywood, psal scénáře pro A. Hitchcocka (Zpovídám se, 1953), J. Loseyho (Tajný obřad, 1968) atd. Od roku 1969 žije v Německu, působí v Berliner Ensemble.

Z divadelních her: Cesta do Egypta (1951), Kanibalové (1968), Matčina kuráž (1977), Mein Kampf (1987), Bílý muž a Rudá tvář (1990), Goldbergovské variace (1991), Balada o vídeňském řízků (1996) ad.

SLOVO O HŘE

George Tabori napsal hru Bílý muž a Rudá tvář v roce 1990. Vycházel přitom ze své povídky z konce 60. let. V roce 1991 ji u nás uvedlo pražské Národní divadlo (ve Stavovském divadle) v režii Miroslava Krobota.

V naší úpravě jsme zachovali základní půdorys textu – setkání židovského obchodníka a jeho dcery s poutníkem s rudou kůží na poušti ve státě Nové Mexiko za okolností ohrožujících další existenci všech zúčastněných. „*Jednou jsem zabloudil s autem v Rocky Mountains. Bylo to příšerné, protože si tam člověk připadá jako v pustinách Sinaje.*“ (George Tabori). Nové je u nás řešení některých situací i interpretace jednání postav v nich. „*Dva muži, kteří jsou vlastně jediná postava, řekneme dva aspekty téhož člověka – také tak se na to lze dívat – a indián a žid, oba outsidersi, oba oběti, a přesto spolu navzájem bojují, ale ten boj by mohl také probíhat v každém z nich. Člověk musí v sobě samém přijmout určité věci, totiž, že nechce nebo nemůže být dobrý a tolerantní a že nechce často vidět realitu takovou, jaká je.*“

(George Tabori) Antonín Dvořák

Divadlo DOSTAVNÍK Přerov

uvádí

úplně reálnou komédii

Na téma „život není peříčko, ale prachsetsakratěžká traverza“

co nejvolněji upravila Vlasta Hartlová

TO NEŘEŠ!!

Scénář:

Vlasta Hartlová j.h.

Hudba:

Zdeněk Hilbert a Radek Hrůza

Režie:

Vlasta Hartlová j.h.

Scéna:

Vlasta Hartlová j.h. a Alois Čuba

Kostýmy:

Dostavník

Světla:

Bob Šponar a Alois Zdráhal

Inspicient:

Ivo Kolařík

Text sleduje:

Jitka Lukešová

Produkce:

Ivo Kolařík

Osoby a obsazení

Bohouš Alka

Ivo Kolařík

MUDr. David Nepomohl

Zdeněk Hilbert

MUDr. Hubert Dobrý

Alois Čuba

Něčí dcera

Lenka Dudová

Prof. Dr. Draková, CSc.

Pavlaína Konvičková

Sestra Tejkalová

Renata Bartlová

Růženka Nepomohlová

Lenka Floriánová

Strážmistr Koblížek

Petr Kebza

Mladší sekundář Koblížek Dalibor Koutný
Vrchní sestra Boženka Weiglová
Líný civilkář Radek Hrůza

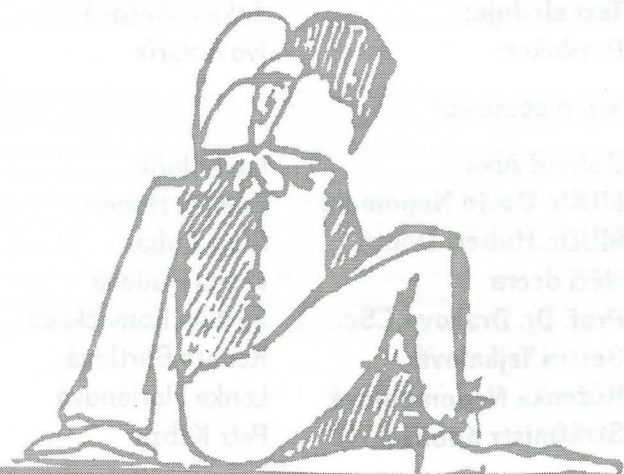
Středa 19. května 2004 ve 20.00 hod.

Délka představení 120 min

SLOVO O SOUBORU

Prerovské DIVADLO DOSTAVNÍK táhne svou divadelní káru po české amatérské hudební scéně již 34 roků. Pravidelně každý rok připravuje premiéru nové inscenace. V tomto roce poprvé ve své historii uvádí činohru – úplně reálnou komedii Vlasty Hartlové „*TO NERESÍ!*“

Soubor se pravidelně zúčastňuje celé řady divadelních přehlídek doma i v zahraničí. Může se pochlubit tím, že na národní přehlídce Divadelní Třebíč sehrál Dostavník šest inscenací a čtyřikrát vstoupil na divadelní Olymp – Jiráskův Hronov. (ik)

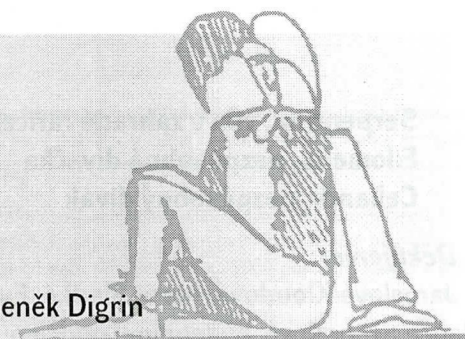

Divadlo ESENCE Praha

Carlo Gozzi

ZELENÁVÝ PTÁČEK

Překlad: Jaroslava Bílková a Zdeněk Digrin

Režie:

Kostýmy:

Píseň Zelenavý ptáčku:

Hudba – výběr a záznam:

Zvuk:

Světla:

Plakát a program:

Marie Kubrová

Dagmar Neumanová

Miroslav Jech – Ivan Fried

Radek Volný,

Jan Weitzenbauer

Jan Riška

Jan Aksamit j.h.

Miroslav Bochnák

Osoby a obsazení

Královna, vdova po králi Deramovi

Tartaglia, král, nevlastní syn Královny

Pantalon, Tartagliův ministr

Smeraldina, manželka Truffaldina

Truffaldino, manžel Smeraldiny

Barbarina, Renzova sestra

Renzo, bratr Barbariny

Ninetta, Tartagliova manželka

Zelenavý ptáček, zakletý král

Calmon, král soch, má v moci kameny

Pompea, socha, do níž se zamiluje Renzo

Margareta Vакrmanová

Lukáš Vitek

Radek Volný

Dagmar Volná

Miroslav Jech

Elmíra Kubrová

Petr Rubáš

Margareta Vакrmanová

Štěpán Volný

Dušan Hübl

Daniela Petru

**Serpentina, víla v zahradě raritek
Filomena, nezpůsobná divačka
Celiandr, nezpůsobný divák**

**Ladislava Švandová
Božena Kubrová
Jan Novotný**

Děkujeme:

Jaroslavě Kloudové, Marii Sladké, Evě Šmídové, Zuzaně Vološčukové,
Radce Svobodové, hudebnímu oddělení Měst. knihovny Praze - Bohnicích
a Diego Velázquezovi

Čtvrtek 20. května 2004 v 10 hod.

Délka představení 65 minut

SLOVO O SOUBORU

Divadlo založili pod názvem Maryša členové pražského Jonáš-klubu, avšak dlouho nevyvíjelo žádnou praktickou činnost. Teprve v roce 1973 se jeho vedení ujala Marie Kubrová a se svými přáteli, kteří tehdy studovali na různých pražských vysokých školách, vytvořila v podstatě generační studentský soubor. Po rozchodu s Jonáš - klubem několik dalších let Maryša existovala a hrála bez oficiálního zřizovatele, což byla v tehdejších poměrech velmi neobvyklá rarita. Na poslední dva roky tohoto období pak zakotvila ve smíchovských Ženských domovech (ZK ROH Tatra Smíchov, dnešní divadlo Akcent).

Dramaturgii tohoto období výrazně ovlivnila snaha režiséry uvádět na scénu díla neznámá, zapomenutá nebo neobvyklá. Takže pokud se Maryša např. v roce 1977 rozhodla inscenovat Shakespeara, muselo jít o zřídka uváděnou hru Věta za vetu. Touto inscenací v podstatě skončilo první tvůrčí období, neboť většina členů souboru v té době dokončila studia a jejich zájem o divadlo vytlačily jiné povinnosti. Zároveň se divadlu uzavřely prostory závodního klubu.

V mezidobí do roku 1982 se zbylí členové souboru věnovali natáčení krátkometrážního filmu a hledali možnosti pro další existenci divadla (holešovický Radar).

Na jaře roku 1982 nabídli členové divadelního souboru Esence, který v té době hledal režiséra, Marii Kubrovou spolupráci. Ostatní zbylí členové bývalé Maryši v krátké době režiséru následovali a začlenili se rovněž do tohoto divadla, působícího ve známém vinohradském sále v Čáslavské ulici (ZK ROH Tesla Strašnice, dnes je zde herna squashe). Zde začalo několikaleté období spolupráce s Ivanem Friedem, který přinesl oproti divadlu Maryša výrazně odlišnou dramaturgii. Divadlo začalo s dramatizacemi nedivadelních textů (román Mistr a Markétka, epos Opičák Sun) a stále více směřovalo k autorským textům vytvořeným pouze na základě motivů převzatých z nejrůznějších předloh (obě verze Zimní krajiny s pastí na ptáky, Ultramarín). Uplatnily se i netradiční postupy, kdy scénář postupně vznikl improvizacemi herců na určitá témata (inscenace pro děti Bonbony a hry).

V 80. letech také divadlo získalo několik cen na pražských přehlídkách amatérských divadel, ať již za dramaturgii, za režii nebo za jednotlivé herecké výkony.

Rok 1989 přinesl nejen zásadní společenské změny ve státě, ale výrazně ovlivnil

i další osudy divadla. Velká část členů souboru našla během velice krátké doby uplatnění v jiných oborech činnosti a na divadlo jim již nezbyval čas. Obdobný osud potkal v té době i většinu ostatních amatérských divadel. Zbývající členové Esence ovšem i dnes pokračují v činnosti a ve skromnějších poměrech udržují tradici svého divadla v novém kontextu.

V současné době je divadlo Esence dvougeneračním souborem, který má celkem 22 aktivních členů. Domovskou scénou Esence je kulturní klub dětí a mládeže Karlínské Spektrum v Praze. Kromě toho soubor vystupuje příležitostně i na jiných scénách včetně mimopražských. V roce 2002 postihla i Esenci a její fundus srpnová povodeň, ale pracuje a hraje se dál. Po inscenaci již třetí verze Birinského grotesky Mumraj, tentokrát okořeněné úryvky ze hry Ivana Frieda Zimní krajina s pastí na ptáky (inscenace postoupila na národní přehlídku FEMAD Poděbrady 2003), divadlo připravilo volné pokračování Lásky ke třem pomerančům, hru Carla Gozziho Zelenavý ptáček, která měla premiéru během letního turné 2003 na hradě Rožmberku. V současné době divadlo pracuje na parodické detektivce italského autora Achille Campanilleho Zločin ve vile Roung.

Premiéra je plánována na červen 2004.

SLOVO O AUTOROVÍ

Carlo Gozzi – italský básník, spisovatel a dramatik, člen konzervativního hnutí Accademia dei Granelleschi, založeného pro ochranu italské literatury před cizími vlivy a obnovu jejích domácích tradic. Jeho díla ovlivnila autory mnoha evropských literatur, jimž posloužila jako námět, zdroj inspirace nebo jako předloha pro vlastní zpracování.

Narodil se 13. prosince 1720 v Benátkách ve zchudlé šlechtické rodině. V mládí vstoupil do vojenské služby. Po návratu do Benátek v roce 1744 se věnoval psaní a činnosti ve skupině Accademia dei Granelleschi. Kromě této činnosti usiloval o obnovení tradiční italské commedie dell'arte a vystupoval ostře polemicky proti tvůrcům soudobého moderního italského divadla Carlu Goldonimu a Pietrovi Chiarimu. Jako polemika s těmito odpůrci a zároveň jako příklad nově napsaného scénáře commedie dell'arte vznikla hra Lásky ke třem pomerančům (L'amore delle tre melarance). Pro své ostatní divadelní hry zpravidla používal formu „fiaba“ (také nazývanou férická komedie), tedy formu fantastické hry založené na námětu původně loutkových her, orientálních bájí, lidových pověstí nebo děl klasiků zlatého věku španělské literatury (Molina, Calderón, Cervantes). Gozzi zemřel 4. dubna 1806 v Benátkách.

Nejznámější díla:

Lásky ke třem pomerančům (L'amore delle tre melarance)

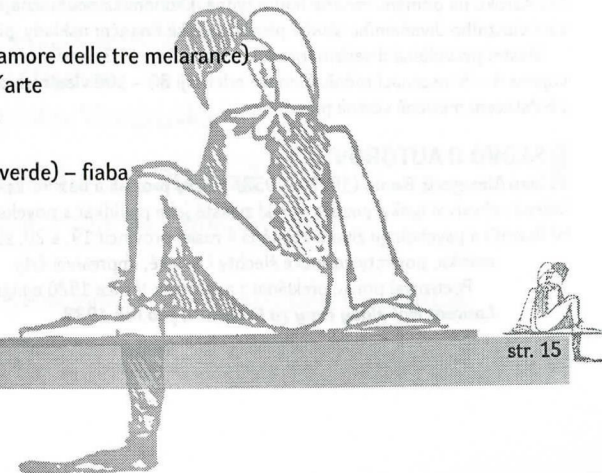
– scénář ve stylu commedie dell'arte

Král jelenem (Il re cervo) – fiaba

Turandot – fiaba

Zelenavý ptáček (L'augellino verde) – fiaba

Memorie inutíli – paměti

Divadlo DE FACTO MIMO Jihlava

Ota Ornest

podle povídky Ivana Bunina

JÁ MĚLA HEZKEJ ŽIVOT, PANE

Překlad: Zdenka Psůtková
Režie: Petr Soumar
Dramaturgie: Markéta Ketnerová
Harmonika: Stanislav Caha

V hlavní roli Eva Čurdová

Čtvrtek 20. května 2004 ve 14.30 hod.

Délka představení 60 minut

SLOVO O SOUBORU

Sdružení De Facto Mimo vzniklo na počátku roku 2000 v souvislosti se získáním pronájmu v prostoru bývalé truhlářské dílny. Zaměřuje se na kulturní činnost, především na divadlo a oblasti jemu blízké, okrajově také na oblast hudební. Aktivitu, které uskutečňuje, jsou možné jen díky možnosti využívání vlastního prostoru, který není plně vyhovující, ale přesto je základem práce.

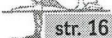
Výrazné úspěchy, kterých se podařilo dosáhnout, by se bez časově neomezené možnosti práce nemohly dostat. Současně je třeba vyzvednout úsilí tvůrčích týmů, které se činností věnuje po svém zaměstnání bez nároku na odměnu mnoho hodin týdně. Ekonomika neumožňuje tuto situaci změnit, protože provozování vlastního divadelního studia přináší vysoké finanční náklady, především na energie.

Vlastní pravidelná divadelní produkce pokračuje již 3. sezónu. V neprofesionálních podmínkách připravujeme 4 – 5 inscenací ročně. Členové odehrají 80 – 100 vlastních představení ročně, což znamená 6 – 8 představení měsíčně včetně prázdnin.

SLOVO O AUTOROVÍ

Ivan Alexejevič Bunin (1870 – 1953). Ruský prozaik a básník. Zprvu autor meditativní, novoromanticky laděné reflexivní lyriky, později vynikl zvláště jako povídkář a novelista. Nostalgicky a retrospektivně zachytil filozofii a psychologii života zejména v ruské provincii 19. a 20. století, společenskou a sociální problematiku, portréty vesnické šlechty i lyrické, impresivní črty.

Poetizoval prózu, překládal z angličtiny. V roce 1920 emigroval do Francie, kde se natrvalo usadil. **Laureát Nobelovy ceny za literaturu pro rok 1933.**

Divadelní spolek VOJAN Libice nad Cidlinou

Claude Magnier

OSKAR

Režie: Jaroslav Vondruška
Scéna: František Svoboda
Kostýmy: Alexa Šváchová
Světla, zvuk: František Svoboda, Jaroslav Vondruška ml., Jaromír Rezek
Text sleduje: Alena Bártová, Jana Čejková

Osoby a obsazení

Bertrand Barnier	Jiří Hlávka
Christian Martin	Ondřej Růžička
Paní Barnierová	Marcela Hlávková
Filip Dubois	Jaroslav Brendl
Bernardeta	Pavla Červinková
Coleta	Kateřina Holobradová
Jacqueline	Radka Radovnická
Charlota	Helena Vondrušková
Oskar	Jan Pejcha
Řidič	Jaroslav Vondruška

Čtvrtek 20. května 2004 v 19.30 hod.

Délka představení 120 min. Hraje se s přestávkou

SLOVO O SOUBORU

Obecní kronika uvádí, že ochotnické divadlo patřilo do společenského života Libice nad Cidli-

nou už v druhé polovině 19. století. V některých letech působilo v obci současně i několik souborů, které měly původ v místních spolcích.

Koncem padesátých let 20. století se divadlo z Libice vytratilo. K obnovení této aktivity došlo opět v roce 1968 díky několika nadšencům. A tak se stalo, že se před 35 lety – dne 20. února 1969 – konala ustavující schůze Divadelního souboru Vojan. Doba přinesla mimo jiné i několik změn statutu. Vše vyvrcholilo koncem roku 1995 založením samostatného spolku ve formě občanského sdružení.

V pětáctileté historii Vojanu bylo uvedeno 25 titulů, které se hrály celkem 336x. Hranice svého působení soubor časem rozšířil z regionu na celou republiku. K úspěchům Vojanu patří účast na významných divadelních přehlídkách a festivalech, např. ve Vysokém n. J., Třebíči, Rakovníku a Hronově. Nelze zapomenout na zájezdy ke krajanům v Chorvatsku a účast na mezinárodním festivalu v belgickém Marche en Famenne.

Členové Vojanu se v 80. letech také podíleli na přípravě okresních a krajských přehlídek. Následovalo 14 ročníků národního festivalu FEMAD a tradice přehlídek pokračuje od roku 2002 Divadelním babím létem.

Důležitým momentem současnosti je skutečnost, že se v souboru objevilo několik mladých tváří. Také díky tomu Vojan neztrácí dech a nezbyvá než věřit, že mu vydrží i do dalších let.

SLOVO O AUTOROVÍ

Claude Magnier – narozen v Paříži 20. ledna 1920.

Talent ke komediálnosti zdědil zřejmě po otci, který byl zejména v období po 1. světové válce oblíbeným humoristou a kabaretiérem. Claude se už ve třinácti letech pokusil o svou první hru. Později začal navštěvovat herecké kurzy v divadle komedie Escanda de Marchata. Hrál pak řadu komediálních rolí v Théâtre aux Mathurins, mimo jiné také po boku Simony Signoretové. Ředitelstvím divadla v Trianonu byl vyzván, aby si pro sebe vyhledal nějakou vhodnou roli, která by mu seděla takřka přesně na tělo. Když přes dobrou snahu nic podobného nenašel, vzal pero a napsal svého „Blaise“ – přesněji „Věno slečny Laury“, jak zněl první titul hry. Ředitel trianonského divadla mu rukopis vrátil. Později byl „Blaise“ uveden s mimořádným úspěchem v Théâtre des Nouveautés. Z jeho dalších her připomínáme „Pana Masura“ (oceněna významnou divadelní cenou d'Enghien), dále „Co je ti, Hermínko“ a „Sedm žen na krku“. Tato výborná francouzská situační komedie byla poprvé uvedena v roce 1958 v Théâtre de l'Athénée. Později byla rovněž úspěšně zfilmována s Louis de Funésem v hlavní roli. To vše svědčí o tom, že o legraci tady není nouze.

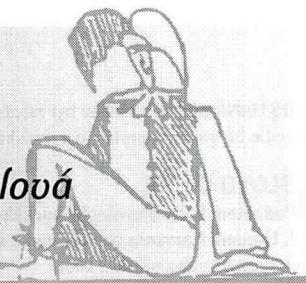
SLOVO O HŘE

Francouzská divadelní fraška má některé charakteristické znaky. Podle zákona schválnosti, což je také jeden z charakteristických zákonů frašky, přibývají stále nové a nové komplikace počátečního stavu. Sotva jedno nebezpečí či nedorozumění zmizí, objeví se další, ještě horší, vychází najevo to, co mělo být utajeno. Hrdina jedná, vymýšlí si, vysvětluje, lže a zdůvodňuje, ale vždy marně...

Dobrá fraška je řízná a odvážná. Vzbuzuje smích, a tím uvolňuje v lidech napětí. Především v tom je ce-
na komedie.

DS HANÁ Vyškov

František Hrubín – Dagmar Musilová **ROMANCE PRO KŘÍDLOVKU**

Dramatizace:

Dagmar Musilová

Režie:

Dagmar Musilová

Dramaturgie:

Vladimír Golda

Hudba a hudební doprovod: Jaroslav Novák

Světla:

Roman Žipaj, Přemysl Ševčík,
Jan Hruška

Osoby a obsazení

Vojta

David Plášil

Básník

Lukáš Tvrďoch

Terina

Petra Šarhanová

Viktor

Jan Rotrekl

Tonka

Markéta Mikysková

Tatínek

František Vlach

Pátek 21. května 2004 v 10 hod.

Délka představení 70 minut

SLOVO O SOUBORU

Divadelní představení Romance pro křídlovku je výsledkem činnosti dvou vyškovských divadelních spolků – Divadla bez střechy při OS THALIA, při kterém hra vznikla, a DS HANÁ při MKS Vyškov, pod jehož hlavičkou je představení uváděno.

Snahou tvůrčího týmu této inscenace je nadále využívat a sjednocovat nejen herce, ale i technické zabezpečení těchto divadelních spolků.

OS THALIA je sdružením podporujícím kulturní aktivity ve Vyškově. Je zřizovatelem několika divadelních spolků a divadelních festivalů.

DS HANÁ při MKS Vyškov byl založen před 140ti lety jako čtenářsko - divadelní spolek. V současné době se vedle hlavního operetního a muzikálového proudu chce prezentovat i divadlem menších forem.

SLOVO O HŘE

Podnětem k inscenování básnického textu byl pocit, že nám v nabídce místních divadel schází odlišný styl. Uvedení Romance pro křídlovku stojí na počátku dramaturgické linie, která by měla vycházet z básnických dramát nebo přímo z básní.

Romance pro křídlovku nám nabídla silný příběh a silná témata vyjádřená nádherným jazykem. Chceme dát větší prostor samotnému textu, položit na něj větší důraz, dát možnost vyniknout jeho obsahu i formě. Odlišná dramaturgie si vyžádala i odlišný inscenační přístup. Na herce jsou kladeny velké nároky, jednak značným rozsahem textu hlavních postav, ale především poetika hry nedává představitelům možnost odstupu, improvizace a odlehčení. Nutí je prožívat, být si vědom charakteru postavy, jejích motivací i vývoje. Na herectví je postaven účinek inscenace. Ostatní složky – hudba, světla, scéna, by mu měly jen napomáhat, umocňovat ho. Záměrná je jednoduchost zvolených postupů a prostředků, snaha nehrát na efekt, nejit cestou vypočítaného úspěchu. A proto polovina představení závisí na vás, divácích, na vaší chuti spolu-prožívat, ptát se, domýšlet...

Scénář k inscenaci vychází ze samotné skladby Romance pro křídlovku a z Hrubínova filmového scénáře pro Otakara Vávru (otištěného ke stejnojmenné inscenaci činohry Národního divadla z roku 1997). Záměrně jsme potlačili autobiografičnost předlohy a nabízející se reálie z básnickova života a dali tak textu více obecné platnosti. Soustředili jsme se jen na nejdůležitější postavy, některé jsme záměrně vynechali, jiné jsme zdůraznili, tak, aby vynikl náš záměr. Romance pro křídlovku nabízí neuvěřitelné množství motivů, mezi nimiž je obtížné zvolit, dát některým přednost. Nakonec jsme zvýraznili ty, které nejvíce odrážejí složení a předpoklady hereckého souboru: Obtížné období dospívání, strach z odpovědnosti, útek před konflikty, uvědomění si smrtelnosti člověka, pocit zklamání ze sebe sama, ale především překonání pocitu marnosti, sebepoznání, smíření se sebou, nutnost intenzivního vztahu k životu a nalezení svého místa ve světě.

SLOVO O AUTOROVÍ

František Hrubín se narodil 17. září 1910 v Praze. Velkou část dětství však prožil v matčině rodišti v Lešanech. Posázaví miloval, často se sem vracel a kraj soutoku Sázavy a Vltavy se neustále objevuje v jeho dílech. Dobu strávenou v Lešanech sugestivně vyličil ve vzpomínkových knihách U stolu (1958) a Doušek života (1943).

V prvních poválečných letech se z Hrubína pod vlivem společenských změn stává básník výraznějšího společenského apelu a patosu. Pociť tvůrčí krize Hrubína odvádí načas od poezie – několik let se věnuje především tvorbě pro děti a překladům. V roce 1947 se stává redaktorem časopisu Mateřídouška, v letech 1943 – 1961 vydává neuvěřitelných 38 knih pro děti.

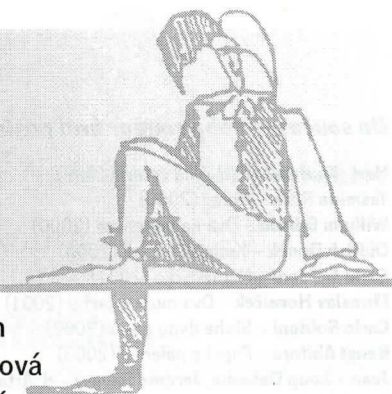
Tvorba z 50. let už zase obsahuje osobité prvky a postupy hrubínovské poetiky. Skladbou Romance pro křídlovku z roku 1962 se uzavírá a vrcholí toto období. Poté se Hrubínova pozornost naplno obrací k próze a dramatu, verše se objevují pouze sporadicky (Lešanské jesličky, Černá denice).

Divadlo bez zákulisí Sokolov

Eugène Ionesco

PLEŠATÁ ZPĚVAČKA

Režie:	Martin Vokoun
Návrhy kostýmů:	Veronika Fišerová
Kostýmy:	Hana Gurinová
Návrh scény:	Martin Vokoun
Masky a vlásenky:	Marie Skryjová
Zvuk:	Pavel Čermák
Světla:	Josef Horešovský
Náповěda:	Hana Ondroušková

Osoby a obsazení

p. Smith	František Marek
p. Smithová	Pavla Šponiarová
p. Martin	Václav Vršecký
p. Martinová	Lucie Tousecká
Máry, služebná	Milan Lipovský
Velitel hasičů	Alena Ročková

Pátek 21. května 2004 ve 14.30 hod.

Délka představení 75 minut

SLOVO O SOUBORU

Soubor Divadlo bez zákulisí Sokolov vznikl z popudu Bohumila Gondíka v roce 1998 jako zájmový kroužek Městského domu kultury v Sokolově, kde působí dodnes. Za roky činnosti prošlo souborem kolem 70 lidí. V současné době má soubor 35 členů. Mimo činohru uvádí i loutkové hry pro nejmladší diváky. (4 premiéry). První hru uvedl v roce 1999 (Přišel na večeri).

Do současné doby soubor hrál následující inscenace:

Hart, Kaufman - Přišel na večeri (1999)
Yasmina Reza - Obraz (2000)
William Gibson - Dva na houpačce (2000)
Oldřich Daněk - Kulhavý mezek (2000)
Carlo Goldoni - Náměstíčko (2001)
Miroslav Horníček - Dva muži v šachu (2001)
Carlo Goldoni - Sluha dvou pánů (2002)
Bengt Ahlfors - Popel a pálenka (2003)
Jean - Loup Dabadie, Jerome Savary - d'Artagnan (2003)
Eugène Ionesco - Plešatá zpěvačka (2003)
F. G. Lorca - Krvavá svatba (2004)

SLOVO O AUTOROVÍ

Eugène Ionesco (26. 10. 1912 – 28. 3. 1994)

Francouzský dramatik a básník rumunského původu. Narodil se v rumunské Slatině, dětství prožil v Paříži, kde také studoval. V Rumunsku působil jako gymnaziální profesor a literární a divadelní kritik. Do roku 1938 žil v Paříži.

Do literatury vstoupil ve 30. letech. Těžiště jeho tvorby je ve francouzsky psaném díle dramatickém. Jako tvůrce absurdního dramatu napsal řadu tzv. antiher, které ho světově proslavily. Mezi nejvýznamnější patří: Plešatá zpěvačka, Lekce, Židle, Improvizace Almy, Nenajatý vrah a Král umírá.

Byl také autorem povídek, které byly mnohdy podkladem pro jeho hry, psal i eseje o divadle.

Citace ze Slovníku světové literatury

SLOVO O HŘE

Světová premiéra 11. 5. 1950, Paříž

Česká premiéra 17. 12. 1964, Divadlo Na zábradlí, Praha

Plešatá zpěvačka = jednoaktové absurdní drama. Toto je základní informace, kterou se dozvíme snad v jakémkoliv literárním slovníku či encyklopedii. Primárně by se dala chápat jako komedie. Vždyť má v sobě mnoho komických prvků: služka, myslící si, že je Sherlock Holmes, hasič, hasící nevypuklý požár a manželský pár, který dlouhou dobu zjišťuje, zda už se náhodou někde neviděli. Ale je to všechno, co nám chce autor říci? Kolikrát během zkoušení hry mě až vyděsilo, jak mi jsou některé dialogy povědomé. Už mnohokrát jsem měl pocit, a jistě nejsem sám, že se ve společnosti navzájem neposloucháme. Kolik takových banálních konverzací asi každý den probíhá? Odpověď je až děsivá. A právě o tom bych chtěl hrát Plešatou zpěvačku. Ionescova hra je pro mě zdviženým ukazovákem, který nás varuje před automatizací konverzace. Zda uposlechneme záleží jen na nás.

M.V.

DOSPĚLÁ EMBRYA

- Divadlo Jesličky, stálá scéna ZUŠ Na Střezině Hradec Králové

montáž z povídek Josefa Škvoreckého

o postupné demontáži tohoto světa

HOŘKEJ. OPRAVDU HOŘKEJ...

Montováno z povídek:

Pan doktor Strass, Rebeka, Reakcionář Kohn, Případ s fotografiemi, Počátek mé literární dráhy, Práce pro kádrováky, Dobře prověřená Li-zetka, Eine kleine Jazzmusik, Kterak Petr opatřil si saxofon, Konec Bul-la Máchy – to vše z knihy povídek Hořkej svět.

Scénář:

Jan Dvořák, Monika Janáková

Hrající kapitán:

Janáková

Nehrající kapitán:

Dvořák

Hrají

Andrejko, Barková, Čapek, Čelko, Doležalová, Feiglová, Geršl, Havránková, Chytráček, Chytráčková, Jarošová S., Jarošová V., Klapková, Krátká, Kučera, Kučerová, Netušilová, Pecháček, Podhajska, Portyková, Procházková, Svoboda, Syrůček, Šána, Šimková, Šustová, Tesař, Vlková, Volková, Vydarený

Pátek 21. května 2004 v 19.30 hod.

Délka představení 90 minut

SLOVO O SOUBORU

Divadlo Jesličky vzniklo v Hradci Králové 1. 11. 1991 (z původních územních jeslí) jako jedno z mála divadel panelákového typu. Díky tomu je v něm výborná akustika – co se řekne na jevišti,

je slyšet nejen v celém sále, ale i v celé budově (A naopak.) Prospívá to i mezilidským vztahům – nikdo nikoho nepomlouvá, protože neví, kdo ho kde slyší. Divadlo funguje jako stálá scéna ZUŠ Na Střežině, což je zdrojem neuvěřitelných zmatků – pod jednou firmou tak působí vlastně desítky souborů a souborků, které se navzájem doplňují, prolínají, vysávají a společně matou diváky, poroty a lektorské sbory, které se marně dožadují jednotné jesličkovské poetiky a trnou, co a kam z Jeslíček přijede....

Dospělá embrya vznikla v září 2000 jako jedna skupina takzvaného Studia pro dospělé literárně - dramatického oboru naší ZUŠ.

K názvu: pokud vedení školy označilo tyto frekventanty jako dospělé, nechceme (a nemůžeme) s tím polemizovat. A proč embrya? Původně proto, že jedince, kteří obětují značnou část svých platů, stipendií a podpor v nezaměstnanosti na placení školného, aby mohli hrát divadlo, jsme dost dobře nemohli chápat jako plně vyvinuté bytosti. Později se ovšem ukázalo, že embryonální je i vztah těchto jedinců k odpovědnosti – např. pravidelnému docházení na zkoušky, učení se textům, neztrácení rekvizit a kostýmů atd., atd....

K zaměření: skupina vychází z these, že dobrá pohoda v hrsti je lepší než velké umění na střeše, čímž se s relativním úspěchem snaží zastříť fakt, že na velké umění nemá.

K dosavadní činnosti:

2001 – Zastavení zakázáno, párkování povoleno – prepostmodernistická revue vycházející ze sbírky Josefa Hiršala Párkař.

2002 – Všichni čekali něco jiného – jevištní vydání populárního časopisu chrudimských recesistů Muž a smrt.

2003 – Praha – ani ne tak magická jako spíš komická – optimistické líčení města v několika obrazech dle Gustava Meyrinka a Nezbedná kůzlátka – etuda pro jednu herečku a zcela nový typ loutek

2004 – Hořej. Opravdu hořej... – Montáž z povídek Josefa Škvoreckého o postupné demontáži tohoto světa.

SLOVO O INSCENACI

Pan režisér Štěpánek nám na lidové konzervatoři vtloukal do hlav: „Co neumíte udělat na jevišti, napište do programu!“ Od té doby, kdykoliv máme napsat něco o inscenaci, svírá nás pocit, že tím prozrazujeme něco z toho mnoha, co neumíme na jevišti udělat. A tak jen to nejnужnější: pro případ, že jsme to opravdu neuměli na jevišti udělat, vězte, že máme pana Škvoreckého moc rádi. A svět taky. Hořej, ale náš...

Pan Škvorecký je spisovatel natolik známý, že snad není třeba o něm psát. Osoby za naši inscenaci odpovídá jsou natolik neznámé, že určitě není třeba o nich psát.

Šumavský ochotnický spolek ŠOS Prachatice

Jan Kraus

PROTI VĚTRU (Nahniličko)

Režie: Jaromír Hruška

Hudební dramaturgie: Jaromír Hruška

Technická spolupráce

Světla: Miroslav Štěpán

Zvuk: Jaromír Popiel, Ondřej Elčner

Inspice: Marta Haklová

Osoby a obsazení

Božena	Jana Levá
Andy	Vratislav Škorpil
Třetí	Jana Němečková
Señorita	Karin Štěpánová
Jorge Echar Klavijo	Miroslav Gros
Balantine	Jana Elčnerová
Čtvrtá	Zuzana Horová

Sobota 22. května 2004 v 10 hod.

Délka představení 120 minut

SLOVO O SOUBORU

Šumavský ochotnický spolek vznikl v roce 1992 jako pokračovatel dnes již téměř osmdesátileté tradice prachatického ochotnického divadla. Za dvanáct let svého působení ŠOSáci uvedli čtyřicet her a pohádek. Kromě ryze divadelní činnosti se spolek podílí na organizaci různých kulturních akcí v Prachaticích. V letech 1999 – 2001 pořádal ŠOS divadelní dílnu „Na zkoušku“, kterou prošli mnozí ochotníci nejen z Jižních Čech.

V loňském roce ŠOS přizval ke spolupráci Jaromíra Hrušku, absolventa DAMU, oboru režie. Z této spolupráce vzešla inscenace hry Proti větru (Nahniličko), která přinesla nový vítr do tehdy lehce stojatých ŠO-Sáckých vod. Spolupráce prachatických ochotníků s režisérem Hruškou pokračuje i nadále, 25. května se tedy můžeme těšit na premiéru Molièrova Dona Juana v Hruškově úpravě a režii.

SLOVO O HŘE A AUTOROVÍ

Komedie Jana Krause Nahniličko poutá zasluženou pozornost již několik sezón.

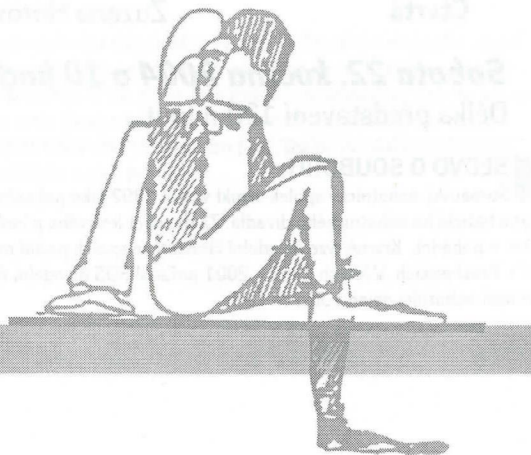
Do malé české rodiny vpadne znenadání sebejistý podnikatel a obrátí celý chod domácnosti vzhůru nohama. Tento zbohatlík všemi manipuluje jak se mu zlíbí, ovšem jen do chvíle, než se objeví jeho obchodní partnerka. Po jejím odchodu nezůstane v rodině kámen na kameni.

Režisér Jaromír Hruška před premiérou: „*Doufám, že tato inscenace je neklamným dokladem toho, že divadlo můžeme dělit pouze na dobré a špatné. Jiná kritéria zcela selhávají. Text Jana Krause umožnil hercům kultivovaným a poučeným způsobem sdělit docela obyčejný příběh několika dramatických postav. Banalita jejich způsobu života je banalitou nás všech. Nebo snad oni prožívají jiné věci než my ostatní?*“

Autor Jan Kraus po prachatické premiéře: „*Zatím se ukazuje, že to amatéři hráli mnohem lépe než někteří takzvaní profesionálové. Ale je velký otazník, kdo je amatér a kdo je profík. Já mám amatérské divadlo hrozně rád. Když Nahniličko začínalo, mělo katastrofální kritiky. Tordilo se, že je to konec Divadla Na zábradlí. Ale to už je za námi, Nahniličko pořád žije a někteří z těch kritiků už jsou mrtví. Taký se psalo, že to nikdo jiný hrát nemůže. Někde to vyšlo, jinde ne. Vy to hraje v některých místech dokonce přesněji než my, kteří už máme zažité určité zlozvyky. Bylo fajn vidět tohle představení. Tak ať se vám daří.*“

SLOVO O AUTOROVÍ

Herec, moderátor, publicista, dramatik a režisér Jan Kraus zahájil svou profesní dráhu už jako šestiletý. V sedmdesátých a osmdesátých letech natočil na dvě desítky filmů, účinkoval v Divadle na Vinohradech, Národním divadle, Hudebním divadle v Nuslích či v Divadle S. K. Neumanna. V roce 1986 se stal členem Studia Bouře, o dva roky později založil společně s Jiřím Ornestem Náhradní divadlo. Šest let před komedií Nahniličko napsal hru Zelený pták. Nahniličko bylo v roce 1995 odměněno druhou cenou Nadace Alfréda Radoka, ve stejném roce mělo svoji premiéru.

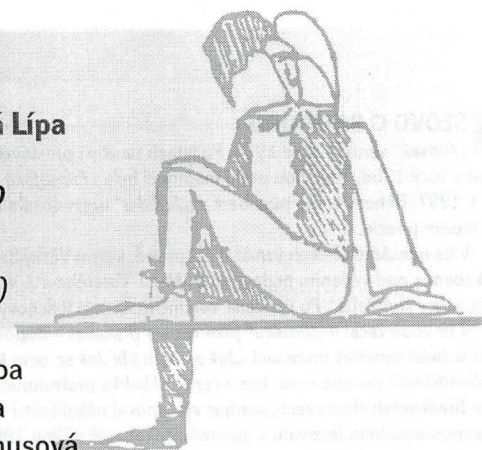

Divadelní klub JIRÁSEK Česká Lípa

Anton Pavlovič Čechov

VIŠŇOVÝ SAD

(komedie o ztracených iluzích)

Překlad: Leoš Suchařípa
Režie: Václav Klapka
Výprava: Renata Grolmusová
Hudba: Bohuslav Myslík

Osoby a obsazení

Raněvská	Jana Kolářová
Aňa	Anna Rusínková
Varja	Radka Burešová
Gajev	Miroslav Kolář
Lopachin	Pavel Landovský
Trofimov	Jan Horčíčka
Piščík	Josef Pecha
Charles	Václav Klapka
Jepichodov	Cyril Grolmus
Duňaša	Kristýna Slapničková
Firs	Vlastimil Vik
Jaša	Jiří Hau

Sobota 22. května 2004 v 15 hod.

Délka představení 110 minut

SLOVO O SOUBORU

„Jirásek“ vznikl v roce 1926. Po letech tvorby i přestávek začal díky Majce Jiříčkové systematicky pracovat v roce 1968. Majčinou první inscenací byla „Filosofská historie“, poslední pak „Zkrocení zlé ženy“ v r. 1997. Během svého působení v „Jirásku“ nastudovala kromě večerních inscenací i řadu pohádek a pásem poezie...

V osmdesátých letech vznikl další proud, kolem Věrky Zavřelové. Jeho základem byli absolventi Herecké akademie pod vedením pedagogů DAMU J. Vostrého a J. Vinaře a finálním výsledkem byla inscenace „Sen královce Hamleta“. Po úspěšné Věřčině inscenaci Ibsenových „Strašidel“ Věrka tragicky odešla v r. 1979...

V té době začal v „Jirásku“ jako režisér pracovat – doposud herec – Václav Klapka. Svou osobitou poetiku si začal vytvářet inscenací „Jak se vám líbí Jak se vám líbí“, která vstoupila do povědomí diváků i divadelníků po celé republice, včetně několika profesionálních scén. Inscenace V. Klapky byly uváděny na Jiráskových Hronovech, soubor vystupoval několikrát i v zahraničí. Vrcholem těchto zájezdů byla účast na mezinárodním festivalu v japonské Yokohamě v říjnu 1989. Pro tehdejší Československou televizi byla natočena již zmíněná hra „Jak se vám líbí...“ a Klapkova úspěšná dramatizace „Mistra a Markétka“.

Po listopadu 1989 sklídl DKJ úspěch s Havlovým „Vyrozměním“ v podobě čteného divadla. První celovečerní inscenací po r. 1989 byla v roce 1993 hra „Podivné odpoledne dr. Zuonka Burkeho“ v pohostinské režii Miroslava Koláře, který se souborem nadále spolupracuje jako herec. Režiséri M. Jiříčková a V. Klapka začali po pauze opět pracovat v roce 1994.

„Jirásek“ se v posledních letech rozšířil nejen o řadu mladých herců, ale byl posílen o dalšího režiséra a herce – Františka Zborníka, jehož první inscenací s DKJ je z roku 2001 hra „Na druhé straně řeky“. Vedle inscenací V. Klapky i tato byla uvedena na Jiráskových Hronovech.

Od roku 1968 bylo do dnešní doby nastudováno 87 titulů (večerní inscenace, poezie, pohádky) pod vedením dvanácti režisérů.

Poslední inscenací DK Jirásek je „Pes baskervillský“ režiséra Václava Klapky, který je rovněž autorem dramatizace románu. Inscenace měla premiéru 16. 4. 2004.

SLOVO O HŘE

Hra, kterou uvidíte, není první komedií, o kterou se náš soubor pokouší. Během uplynulých let jsme si vyzkoušeli grotesku, parodii, slovní humor i humor černý. Přes veselí, které jsme těmito druhy legrace páchali, padal na nás však občas smutek z toho, že to vše vypovídá o člověku vždy jen z velmi specifického úhlu, ostrého, zkresleného a zkreslujícího. Zdálo se nám, že v momentu, kdy jde o skutečný život, zůstává jen temno, smutek a bolest. Copak lze žertovat, jestliže člověk skutečně miluje, přichází o domov nad hlavou, o své blízké, když stárne, upadá, umírá? Copak je možné se usmívat nad člověkem, který trpí? Zdálo se nám to nemožné, dokud jsme neotevřeli Višňový sad...

A tam jsme uviděli, jak uprostřed příběhu lidíček plných bolesti, nenaplněných tužeb, ztracených ideálů, lidíček zmarněných a zmařených, jak uprostřed toho se najednou objevuje úsměv. Smích nad tím, že naše soukromá bolest, je-li viděna v kontextu s celou šíří velikosti života, přestává být tragédií a stává se komedií. Snad se tento pocit „nesnesitelné lehkosti bytí“ podaří z naší inscenace přenést i na vás, naši smutníci diváci.

Václav Klapka

DS PIKI Volyně

Vladimír Strnisko

GOLDONIÁDA

Veselá fšelidová taškařice k popukání se směvy a překvapením

Režie: René Vápeník

Výprava: Petr Kolínský

Světla: Jiří Houzím

Text sleduje: Marie Lahodná (mnohdy slyšitelně)

Osoby a obsazení

Sluha Miloslav Pikolon

Hrabě René Vápeník

Baron Jiří Zikmund

Zeman Václav Slanař

Margarita Olga Zikmundová

Rosaura Hana Svítivá

Pantalone František Nemejc

Sobota 22. května 2004 ve 20 hod.

Délka představení 70 minut.

SLOVO O SOUBORU

Ochotnické divadlo má ve Volyni svoji tradici. V roce 1998 oslavilo 150 let. V této době jsou ukryta léta divadelnický nejen bohatá, ale i chudá.

Největších úspěchů dosáhli divadelníci v letech 1987, 1988 a 1989 jako DS STUDIO, kdy získali cenu národní přehlídky Jiráskův Hronov, a to s hrami Maraton, Piknik a Pec. Poslední, čtvrtou cenu za hru Tajemství Větrného kaňonu si přivezli z Třebíče v roce 1995.

Nová doba se projevila i v tomto souboru, a ten se na několik let odmlčel. Léta divadelního půs-

tu netrvala dlouho, a tak v roce 1997 vznikl DS PIKI, který nastudoval v úplně novém obsazení pohádku. Poté nevydrželi přihlížet ani ostatní (zbytek Studia) a na podzim roku 1997 měla ve Volyni premiéru hra Prodaný žaludek autorů Marka Bystroně a Petra Lehečky. V roce 1999 se soubor zúčastnil národní přehlídky v Třebíči se hrou Česnekový sad Antonína Hodka, v roce 2000 to byla hra Jak je důležité mít Filipa.

V roce 2001 nastudoval soubor komedii Pavla Kohouta August August, august. S touto hrou získali v roce 2002 cenu národní přehlídky amatérských divadel v Třebíči s přímým postupem na Jiráskův Hronov. Zúčastnili se také mezinárodní přehlídky v Martině na Slovensku.

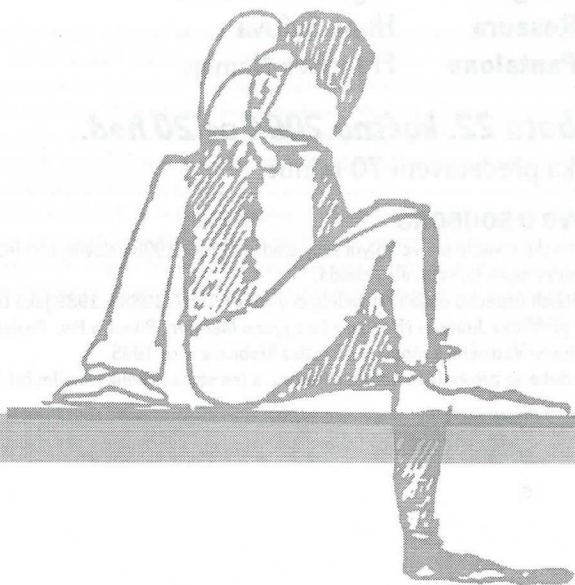
V minulém roce byl soubor s touto inscenací vyslán jako zástupce Česka do Belgie na mezinárodní přehlídku divadelních souborů. Mezi zástupci devíti států se neztratil a byl hodnocen jako jeden z nejlepších.

V současné době DS PIKI hraje divadelní frašku Goldoniáda.

SLOVO O HŘE COMMEDIA DELL'ARTE

(it. = commedia dell'arte: veseloherní představení profesionální herecké společnosti od it. arte = řemeslo, povolání), psáno též komedie dell'arte – klasický typ barokního improvizovaného divadla (a dramatu), který vznikl v 16. stol. v Itálii, po dvě století ovládal nejen italskou činohru, ale ovlivnil svým příkladem i barokní komediální dramaturgii evropskou, až byl v druhé pol. 18. stol. nahrazen v rámci osvícenské divadelní reformy hrami s pevným textem...

Slovník literární teorie

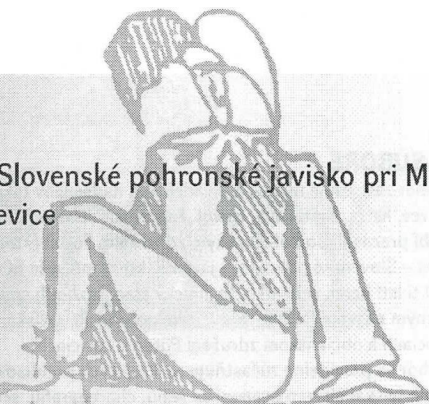

Divadelný súbor PÔTOŇ – Slovenské pohronske javisko pri MSK
a Občianske združenie Pôtoň, Levice

Kalinka Búr

UBU

(voľne na motívy A. Jarryho)

Réžia:	Iva Jurčová
Dramaturgia:	Zuzana Ferenczová
Kostýmy:	Katarína Pazderová, Medard Maňkoš
Scéna:	Zuzana Malcová
Choreografia:	Juraj Lech
Poskladateľ:	Karol Horváth
Svetlo a zvuk:	Michal Ditte
Technická spolupráca:	Edo Šebian

Osoby a obsadenie

Tatko UBU	Štefan Jurča
Matka UBU	Simona Lukáčová
Václav Václav	Roman Slanina
Génus v grganí a svedomie	Štefan Jurča ml.
Babka ľudová rozprávačka	Svetlana Kurucová
Rosamunda	Marián Andrisek
Kúzelník	Peter Herka
Ľud	Jana Karáčová

Neděle 23. května 2004 v 10 hod.

O SÚBORE

Súbor zastrešuje mladých divadelných nadšencov takmer z polovice Slovenska (Levice a okolie, Zlaté Moravce, Nitra, Bratislava, Novotň, Rimavská Sobota, Tlmače a pod.). Členovia súboru v predchádzajúcom období pracovali pod občianskym združením Pôtoň (ktoré vzniklo v januári roku 2000) a divadelným súborom – Slovenské pohronske javisko (ktoré má vyše 50-ročnú tradíciu). Keďže v obidvoch súboroch pracovali tí istí herci, režisérka, technický štáb, rozhodli sme sa vytvoriť jeden subjekt, ktorý vystupuje pod súčasným názvom Pôtoň – Slovenské pohronske javisko. Súbor pracuje pri Mestskom kultúrnom stredisku v Leviciach a občianskom združení Pôtoň v Leviciach.

Súbor sa pravidelne zúčastňuje na krajských prehliadkach Divadelné dni pod Slovenskou bránou v Tlmačoch (získal viacero ocenení za réžiu, choreografiu, scénografiu, herecké výkony). S úspešnou inscenáciou Ochladzuje sa účinkoval na celoslovenskom festivale alternatívneho divadla FEDIM v Senici (kde získal ocenenie za réžiu, mimoriadny umelecký výkon a odporúčenie na Scénickú žatvu 2000, na ktorej sa zúčastnil). Ďalej to boli festivaly: Divadelní Třebíč, Jiráskův Hronov, nemecký Lorrach. Ďalej sa prezentoval na festivale netradičného divadla v Kopřivnici – Kopřiva 2002 – a na európskom festivale v Kazinobarci v Maďarsku.

S najnovšou inscenáciou UBU sa prezentoval na krajskej prehliadke v Tlmačoch, kde získal dve ocenenia za herecké výkony a odporúčenie na celoslovenskú prehliadku FEDIM do Šurian. Spolupracuje aj s mladými talentovanými študentmi VŠMU v Bratislave (choreografia, dramaturgia, réžia, scénografia).

SLOVO O HRE

„...a hlavne sa nechápalo – hoci to bolo, myslím, dost jasné a tiež to neustále pripomínali poznámky matky Ubu ako: „taký hlupák!“, „taký úbohý blbec“ -, že Ubu nemá prednášať „duchaplnosti“, ako to žiadali rôzni ubuickovia, ale blbé frázy, a to s celou autoritou pravého blbca.“ (A. Jarry v otázkach divadla)

Horácké noviny

LIST ZÁPADNÍ MORAVY

PUMAX s.r.o., Třebíč

Na Klínkách 2, 674 01 Třebíč
telefon: 568 821 157
e-mail: pumax@e-box.cz
www.pumax.cz

Zlatý kříž
HOTEL

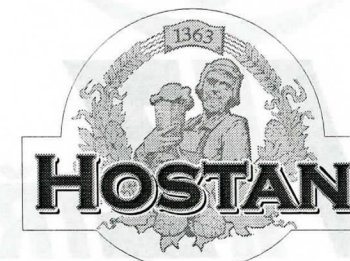
VÝROBA PONOŽEK

UBYTOVACÍ SLUŽBY

Region 87.9

ČESKÝ ROZHLAS

DOBŘÍ JAKO TENKRÁT

SPONZOŘI

HLAVNÍ ORGANIZÁTOŘI:

Kulturní, vzdělávací a informační zařízení Třebíč
OS - Divadelní spolek, dramatický klub Třebíč

KVIZ TŘEBÍČ